

SARA VENTRONI¹

A Gasometróban³ verseiből

(*Nel Gasometro*, Le Lettere, Firenze, 2006)

Szerelők, akik reggelente fölkapaszkodnak a villanyoszlopokra,
mit csinálnak, hol javítják ki a hibát?
És ha most indulnak is, hogy elvégezzék a karbantartási munkákat,
én együtt érzek velük, akik az állomáson dolgoznak
foszforeszkáló kezelébsaikban.

Mások azbeszt tetőszerkezeteket bontanak, az antennák
nyalábba kötve, mintha távoli, letűnt korok előregedett ágaihoz:
az ágak dermedten figyelnek, az ég mozdulatlan.

Aztán a kesztyűk következtek és egy könnyű maszk
papírból
a száj elé, fémszálas bakancs,
ha ne adj isten hullana salak máshonnan is. Vasak eltávolítása:
víz rozsdával, víz földdel keverve,
ami végül sárrá duzzad. Mások cementágyat
helyeznek át
sódert terítve szét, sűrített levegő
segítségével, célirányos fúvás, mi szétvet.
A giliszták a kőtömb alatt laknak, benőtte a moha
a vezérlőegységet.

¹ Sara Ventroni 1974-ben született Rómában. Költő, performer, forgatókönyvíró, színpadi szerző. Számos neves olasz irodalmi folyóiratban (pl.: *Nuovi Argomenti*) publikál. A *Salomè* című színpadi mű szerzője (No Reply, 2005). 2006-ban jelenik meg *A Gasometróban* (*Nel Gasometro*, Le Lettere, Firenze) című kötete. Verseit számos európai nyelvre fordították már. A Rai Radio 2 és a Rai Radio 3 számára műsorokat és forgatókönyveket írt. Olasz és nemzetközi irodalmi fesztiválokon vesz részt, az első olasz slam poetry-díjat is elnyerte 2001-ben. (*Kerber Balázs jegyzete*)

³ A Gasometro egykori gáztározó Róma Ostiense kerületében. 1935 és '37 között épült, de mára csak külső fémszerkezete maradt fenn, amely a voltaképpeni tározó hengert körbevette. A szolgálaton kívül helyezett ipari létesítmény abszurditása fontos jelképe Ventroni kötetének. A máig álló henger alakú fémszerkezet ráadásul a Tevere tulsó partján található India Színházból (Teatro India) is jól látható, így valóban művészeti szimbólummá vált. A „gasometro” mint köznévi is „gáztározót” jelent. (*Kerber Balázs jegyzete*)

Megint mások utasításra várnak, higiéniára.
Véletlenül sem érnek egymáshoz, csak kiviteleznek, egy árva szó nélkül.

És persze, mikor egy tengely elfárad, le kell cserélni a csontot,
és a csont a keringésben egyet jelent a vérmérgezéssel.
Egy újabb gerenda körül újabb csont, egy újabb test,
csurgatni kell, teríteni festékes kannából,
új nyelvet a földre, akár egy vörös vidéket.

A végtagok lassú mozgása, mechanikus mozdulatok, a koponya
egy hibás tartály: nincs uralkodó színe, sóját
környezetében szétszórja, a magvait:

Súly nélkül csiszolják a rozsdát:
a testek a csontot visszarántják
a vörösbe. Az arany nem oxidálódik, nem is létezik a fehér,
az ember természetellenes:
a vashoz kellően ritkítva (az arany egyelőre
túlságosan ritka):
és a víz meg a levegő végzik a piszkos
munkát:
a Gasometro az időnek kitéve,
se értelme, se teteje, de még tere sincsen.
Nincs benne anyag,
a magasba kilöki mindet.

Ritkított, sima test vasból, mozgása nincs,
nincsenek igéi.
A cél az csak cél, ráadásul üres.

A fej az ég felé biccen. A történet halad, nem halad, vagy nincs is,
de gyakran visszatér
a koponya
a vaskorszakba.